

Nguyên Hi Ký

Contents

Nguyên Hi Ký	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11

Nguyên Hi Ký

Giới thiệu

Nàng là người hầu của công chúa sắp được tiếp nhận, là một con người ham vinh hoa phú quý trong

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyen-hi-ky>

1. Chương 1

Lúc Hạ Chỉ Ngôn trở lại từ Binh bộ, Ninh Vân vẫn chưa nghỉ ngơi, tiếp tục phê duyệt công văn mà các vùng đã trình lên. Hạ Chỉ Ngôn vừa bước chân vào phòng, lập tức liền nghe thấy tiếng nói trong trẻo lạnh lạnh mang giọng điệu thăm vắn của đối phương: “Phò mã, hôm nay chàng đã đi đâu?”

Đây là tra hỏi theo lệ thường, mỗi ngày, hần đều phải báo cáo việc làm và nghỉ ngơi của mình cho nàng một cách cặn kẽ, bao gồm hôm nay ngộ thiện ăn gì, đi đâu, gặp những ai vào giờ nào ở nơi nào, đã nói những chuyện gì.

Hắn không thể hiểu rõ dụng ý của nàng, nhưng nếu nàng hỏi, hắn liền đáp. Dù sao, nàng là vị công chúa vô cùng có khả năng đăng lên ngai vàng, còn hắn chẳng qua chỉ là một Phò mã giả mạo, thay thế một công

tử thế gia ở Giang Nam để cưới gả. Nói cho chính xác, nếu không là vì cơ may này, có lẽ hắn đã chết đói từ lâu.

“Hôm nay Chỉ Ngôn vẫn luôn ở Binh bộ, vì bận rộn nên chưa dùng bữa, được Binh bộ Thượng thư Trần đại nhân mời mật đàm riêng một lần, bàn bạc việc chuyển đổi chức thượng thư.”

Hạ Chỉ Ngôn hành lễ, đáp thật cung kính. Ninh Vân đặt sách xuống, hơi bất ngờ: “Trần đại nhân muốn thoái ẩn?”

“Hắn sợ.”

Hạ Chỉ Ngôn thẳng thắn, Ninh Vân bật cười, lại cầm quyển sách lên tay lần nữa, gật đầu nói: “Cũng phải, ta và Thái tử tranh đoạt ngôi vị, sống chết tranh đoạt, nếu là kẻ không hề để ý vinh hoa phú quý, tự nhiên sẽ sợ.”

“Công chúa cẩn thận ngôn từ.” Nghe được câu nói lộ liễu ương ngạnh như thế, sắc mặt Hạ Chỉ Ngôn bất động, nhàn nhạt nhắc nhở. Ninh Vân khẽ phát tay: “Không ngại, nghe được thì cứ nghe, tùy hắn đi. Còn chàng nữa, chuyện lớn bằng trời cũng phải ăn cơm, ta đã sai người giữ lại đồ ăn cho chàng, đi dùng đi.”

“Chỉ Ngôn cảm tạ công chúa.” Hạ Chỉ Ngôn lại quỳ xuống hành lễ, sau đó khấu đầu rời khỏi. Nhìn bóng lưng thanh tú tuấn dật của nam tử, nét cười trên mặt Ninh Vân vẫn không giảm, quay đầu nhìn về phía Ty Vân đang châm trà ngay bên cạnh: “Ban nãy chuyện người chưa nói hết, tiếp tục nói đi.”

“Tin tức Ứng bộ,” Ty Vân rót đầy trà, đặt ấm trà lên khay, cung kính dâng ly trà cho Ninh Vân: “Hôm nay trong phòng Binh bộ Thượng thư, ngoài Phò mã, còn có Thái tử phi.”

“Thái tử phi?” Ninh Vân khẽ sững sờ, chỉ chốc lát sau, nàng thối thối trà nóng, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, mọi cử chỉ trong khoảng thời gian đó, quả thực đều tao nhã đúng mức, rồi lại mang theo vài phần phóng khoáng không thuộc về cung đình.

“Nàng ta lại đến nữa rồi!” Ninh Vân mở miệng khẳng định. Tuy rằng trong lời nói là ngữ điệu trêu đùa, nhưng lại khiến Ty Vân cảm thấy có chút ý lạnh: “Lần trước là Ninh An, lần này, chỉ sợ sẽ là ta rồi nhỉ?”

“Thực sự là. . .” Ninh Vân bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, bắt đầu dĩ giống như đang đối diện với một đứa trẻ. Thế nhưng, chỉ chốc lát sau, nàng lại tỉnh linh lạnh mặt, ném mạnh ly trà xuống đất, giận dữ gào thét: “Nàng ta thực sự cho rằng, ta không giết nổi nàng ta sao?!”

Trong đại sảnh, Hạ Chỉ Ngôn đang bưng canh nóng định uống đột nhiên cảm thấy gió lạnh phát phơ thổi qua —— cả người lạnh lẽo!

2. Chương 2

Hoàng tộc Đại Tuyên quốc vẫn luôn là dòng dõi đơn bạc, trong lịch sử từng nhiều lần xuất hiện tình huống nhà đế vương chỉ còn sót lại một đứa con gái, thế là tự nhiên hình thành nên chế độ công chúa cũng có thể tham chính cầm quyền, thậm chí là leo lên cả chiếc ghế cao cao trong đại điện kia.

Minh Chiêu đế nối gót theo điểm đặc sắc trước sau như một của hoàng tộc Đại Tuyên quốc, tổng cộng có bảy trai ba gái, nhưng đều chết trẻ từ lâu, duy nhất còn sót lại cũng chỉ có đương kim Thái tử và Vân An công chúa lưu lạc ngoài cung bấy năm.

Nói đến việc Vân An công chúa này ra đời, thực sự cũng không được xem là vinh quang, chẳng qua là do Minh Chiêu đế say rượu, ham vui một đêm với một vị cung nữ bình dân mà sinh ra. Nhưng cô gái này từ nhỏ đã thông tuệ hơn người, Minh Chiêu đế vô cùng yêu thích, chỉ có điều, dù cho Minh Chiêu đế cực lực bảo hộ, nhưng vào một kỳ săn bắn mùa thu, nàng vẫn phải cùng mẹ nhảy sông để trốn chạy.

Tất cả mọi người cho rằng nàng đã chết, bảy năm sau, nàng lại mang con dấu công chúa trở về trước cửa hoàng cung, một lần nữa bước vào cung điện, đồng thời dẫn theo một người tỳ nữ vô nghệ cao cường.

Được rồi, thật ra trở về thì cứ trở về, vậy cũng chẳng tính là gì cả. Nàng một không quyền thế hai không bối cảnh, điều duy nhất có thể dựa vào chẳng qua chỉ là chút áy náy và cương chiều của Minh Chiêu đế. Lúc đó trong cung còn có hai vị đại công chúa và một vị Tam hoàng tử, ngôi vị hoàng đế này dù có tranh thế nào đi nữa, thì cũng không tranh đến trên đầu nàng.

Huống hồ, nàng cũng không có cái mệnh kia, có thể sống được đến lúc đó.

Các đại thế gia đều đầu độc vào đồ ăn của nàng, cản trở mọi việc của nàng. Mọi người đều cho rằng nàng sẽ chết rất sớm, nhưng mà nàng vẫn bình yên vô sự qua được nhiều năm như vậy! Vững vàng chiếm được sự yêu thích của Minh Chiêu đế, chậm rãi nắm chặt chút quyền thế.

Lúc đó cách làm việc của nàng vẫn không tính là quái đản, theo khuôn phép cũ, ngay cả khi được thánh thượng chỉ dụ có thể tự mình chọn Phò mã, nàng cũng chỉ chọn một thiếu niên thế gia ở Giang Nam —— chưa kể còn đưa người giả đến —— nàng cũng vẫn không nói gì.

Mãi đến khi tỳ nữ Ninh An bên cạnh nàng bỏ mình vì độc.

Trong mấy ngày đó, nàng tựa như biến thành một người khác. Mang ý cười lạnh lạnh nhàn nhàn trên môi, thủ đoạn làm việc ngày càng quái đản ác liệt. Làm người không từ thủ đoạn, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, không quá bảy năm, một mình nàng chường quản hơn phân nửa triều đình, ngay cả đương kim Thánh Thượng cũng phải nhường ba phần. Còn hai vị công chúa và hoàng tử trong cung kia, cũng lần lượt lưu vong chết bệnh trong cuộc tranh đấu giữa nàng và Thái tử.

Thân thể Minh Chiêu đế dần yếu đi, vị trí Thái tử cũng dần dần sụp đổ, trong nháy mắt, triều đình này sắp phải thay người lãnh đạo rồi.

Qua thời gian lâm triều, trời vẫn đổ mưa to, sấm sét đan xen, dường như muốn trút hết cả một mùa mưa xuống. Chúng triều thần túm năm tùm ba đứng trong đại điện, chờ khi mưa tạnh. Mưa mùa hạ luôn đến một cách mãnh liệt như thế, mà đi cũng rất nhanh, chờ đợi cũng không mất bao lâu.

Ninh Vân đứng một mình sát rìa hành lang, lẳng lặng nhìn cơn mưa lớn gột rửa hoàng thành nguy nga tráng lệ. Phía sau dần dần có tiếng người, nánh chưa từng quay đầu lại, nhưng vẫn đoán người ra đang đến: “Thái tử điện hạ cũng đến đây ngắm mưa sao?”

“Công chúa thật có hứng thú.” Thái tử chậm rãi bước đến bên cạnh Ninh Vân, trong đôi mắt sáng trong suốt tràn đầy ý cười: “Không biết hoàng muội đang nhìn gì vậy?”

Một tiếng “hoàng muội” lập tức rút ngắn khoảng cách giữa hai người. Ninh Vân nghiêng đầu, cười mà như không cười liếc nhìn Thái tử, sau đó lại tiếp tục nhìn về phía ngoài hoàng thành.

“Thái tử điện hạ, thần muội đang nhìn nơi bên ngoài hoàng thành kia.”

“Ồ?” Nghe vậy, Thái tử bật cười như có thâm ý khác: “Người nhìn thấy sao?” Dứt lời, cũng không chờ Ninh Vân đáp trả, hần liền tự mình trả lời: “Những người như ta và người, sợ là dốc cả đời, cũng không thể nhìn thấy thế giới bên ngoài bức tường cung cấm này nhỉ?”

“Thần muội nhìn thấy.” Ninh Vân quay đầu, đôi mắt tràn ngập vẻ châm biếm không hề che giấu, nhìn kẻ trước mặt đã cùng bản thân tranh đấu nhiều năm: “Đây có lẽ, chính là sự khác nhau giữa thần muội và Thái tử điện hạ đi? Thần muội có thể nhìn thấy cả thiên hạ, có thể quan sát cả giang sơn. Mà điện hạ ngài —— dù dốc cả một đời, cũng chỉ có thể nhìn thấy bức tường hoàng cung cao cao này thôi. . .”

“Ô Ninh Vân!” Nghe được những lời thẳng thắn như vậy, Thái tử cuối cùng không nhịn được mà gầm nhẹ tên của Ninh Vân. Nghe thấy cái họ “Ô” ấy, Ninh Vân không khỏi có chút sững sờ, nhưng lập tức lại khôi phục thái độ bình thường, khẽ mỉm cười xoay người rời đi. Thái tử không nhẫn nại nổi, gần giọng hỏi: “Người căn bản coi ngôi vị hoàng đế này là trò đùa, thế thì tại sao phải liều mạng tranh chấp với ta?”

“Trò đùa?” Ninh Vân khẽ cười thành tiếng, lập tức tiếp lời: “Bởi vì thần muội yêu quyền thế yêu vinh hoa yêu phú quý thôi.”

“Nếu người buông tay, người muốn gì ta cũng có thể cho người, quyền thế vinh hoa phú quý, . . .”

“Thứ ta muốn,” Ninh Vân ngắt lời hần, giọng nói lạnh đi: “Người cho không nổi.”

Dứt lời, nàng liền đi về phía trước. Thái tử cười lạnh: “Tô Ninh Vân, cho dù ngươi mưu toan tính kế đến tận cùng, nhưng cũng đừng quên một chuyện!”

“Ồ?” Ninh Vân dừng chân, giọng điệu xem kịch vui: “Thái tử chỉ giáo?”

“Ninh Vân, ngươi đừng tưởng rằng, treo đầu dê bán thịt chó thì thật sự có thể chim sẻ hoá phượng hoàng! Rốt cuộc ngươi có phải là huyết thống hoàng tộc hay không, điều này vẫn phải chờ nghiệm chứng!”

“Nghiệm chứng?” Ninh Vân che miệng mà cười, tỏ vẻ như vừa nghe một chuyện cực kỳ hài hước: “Thái tử điện hạ, nếu ngươi đã xác định thì đừng ngại đi báo cho phụ hoàng, để hắn đến nghiệm chứng, để người trong thiên hạ này đến kiểm chứng. Nếu ngươi không thể xác định. . .” Ninh Vân bỗng lạnh mặt, ngời thẳng lên, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào người đàn ông trước mặt: “Ngươi sẽ phải gánh chịu tội danh xảo trộn huyết thống hoàng thất!”

“Ngươi. . .”

“Điện hạ, công chúa.” Thái tử còn muốn nói gì đó, nhưng lại bị một giọng nói ôn nhã cắt ngang. Ninh Vân quay đầu, bên nhìn thấy Hạ Chỉ Ngôn cung kính có lẽ đứng một bên, dung nhan tuấn mỹ không vui không buồn, nhàn nhai nói: “Mưa tạnh rồi.”

Giọng nói của hắn trước nay chưa từng gọn sóng, con người cũng như một tờ giấy trắng, sạch sẽ đến mức tựa như không có thứ gì cả. Phong thái khí chất như vậy, không rõ là lòng dạ quá sâu, hay là thật sự thần nhiên như không có bất cứ điều gì.

Ninh Vân lẳng lặng chăm chú nhìn hắn, bỗng quan sát thấy vài dấu tay trên mặt hắn, không khỏi dò hỏi: “Sao thế, chỉ mới không thấy chàng một lát, chàng đã đi đánh nhau rồi à?”

“Không sao.” Hạ Chỉ Ngôn không nói nguyên nhân, chỉ thuận miệng trả lời. Song Ninh Vân lại khẽ ngáy ngẩn, trong đầu bỗng loé lên một hình ảnh. Dưới ngọn đèn hoa, thiếu niên ấy dường như cũng như vậy, ngữ điệu bình thản mà ôn nhã, nhưng vì che giấu chút kiêu ngạo trong lòng, đối với việc nàng dồn ép dò hỏi, hắn cũng chỉ nói một câu: “Không sao.”

Trong lòng nàng bỗng gió nổi mây vần, nở nụ cười lạnh, vung tay nắm chặt cổ tay hắn, lôi kéo hắn đi về phía chính điện, ép hỏi: “Ta ngược lại muốn xem xem, kẻ nào gan to bằng trời, thậm chí ngay cả Phò mã gia của Vân An công chúa ta cũng dám đánh?”

“Công chúa, thần không sao.” Hạ Chỉ Ngôn tránh khỏi tay nàng, dừng bước chân, cố chấp trả lời. Ninh Vân cực kỳ thông minh, chỉ qua vài lần suy nghĩ, nàng đã đoán ra đối phương. Nàng khẽ nhú mày, song bỗng nhiên thay đổi thái độ, giương lên nụ cười diễm lệ, nói với người trước mặt: “Hạ Chỉ Ngôn, ngươi phải nhớ kỹ một chuyện.”

“Thần rửa tai cung kính lắng nghe công chúa giáo huấn.”

“Hạ Chỉ Ngôn ngươi, là Hạ Chỉ Ngôn của Vân An công chúa ta, ta bắt nạt được, ta mắng được, ta đánh được, nhưng thiên hạ này, trừ ta ra, bất luận là kẻ nào cũng không được chạm vào một sợi lông của ngươi, thậm chí là chính Thái tử phi nàng, cũng không thể chạm vào ngươi dù chỉ một chút.”

Dứt lời, trong mắt Hạ Chỉ Ngôn rốt cuộc dâng trào sóng dữ, hắn nhìn sự sắc bén và gai nhọn của cô gái trước mặt, bất chợt lộ ra một nụ cười. Bất chợt như mưa bụi Giang Nam, giống hệt như mưa bụi Giang Nam.

“Công chúa,” Hắn chậm rãi mở miệng, rũ mi mắt, che khuất thần sắc trong nó: “Có thể nào xin công chúa, cũng nhớ kỹ một câu nói của Chỉ Ngôn?”

“Câu gì?” Ninh Vân nhú mày. Hạ Chỉ Ngôn cười khẽ, nhưng vô cùng kiên định: “Hạ Chỉ Ngôn, chỉ là Hạ Chỉ Ngôn. Chưa từng là thể thân của ai cả. . .”

“Cam miệng.”

“Người công chúa nhớ nhưng, là người đời này lúc này không thể gặp lại cũng được, là người sớm đã biến thành cỏ xanh xương trắng cũng được. . .”

“Cam miệng.”

“Công chúa nhớ hân thì hãy nhớ hân, nhưng đừng hòng xuyên thấu qua Hạ Chỉ Ngôn để nhìn thấy hình bóng của hân. . .”

“Câm miệng!”

Ninh Vân rốt cuộc không chịu đựng được nữa, lớn tiếng đánh gãy lời Hạ Chỉ ngôn. Sau đó nàng đột nhiên xoay người, chạy trốn về phía Đông Cung. Sấm vang chớp giạt, thì ra, cơn mưa mùa hạ mãi vẫn chưa ngừng.

3. Chương 3

Tính tình Ninh Vân xưa nay luôn quái đản, những thứ mà nàng muốn bảo vệ không bao giờ bị che giấu, từ trước đến giờ luôn rêu rao khắp nơi. Vì thế nàng bèn xông thẳng vào Đông Cung, trực tiếp kéo Thái tử phi vào trong Nội các, cho nàng ta hai cái tát rồi đi.

Tiếng khóc bén nhọn của Thái tử phi từ Đông Cung vọng ra ngoài, Ninh Vân cũng chỉ ngoáy ngoáy lỗ tai, sau đó nghiêng ngang ra khỏi hoàng cung. Đầu tiên là vào quán rượu uống chút rượu mạnh loại thấp kém, tiếp theo mới sai người đỡ nàng về phủ công chúa.

Nhưng thật ngoài dự đoán, người của Đông Cung lại không lập tức gây khó dễ mà đến phủ công chúa để náo loạn, cho nên sau khi Ninh Vân uống rượu, nàng bèn ngủ một giấc vô cùng an ổn.

Có lẽ là do uống quá nhiều rượu, nàng lại mơ thấy một giấc mộng thật mơ hồ. Trong mộng có ba đứa trẻ, hai bé gái, một bé trai.

Một bé gái nói: “Về sau chúng ta dù có thế nào đi nữa, đều phải ở bên nhau nhé.”

Một bé gái khác nói: “Ừ, dù đi đâu, chúng ta đều ở bên nhau. Cùng nhau đánh nhau, cùng nhau chơi đùa, cùng nhau trải qua những ngày tháng vui vẻ, cùng nhau sống, cùng nhau chết.”

Thế là bé trai liền cười, bé trai có đôi mắt sáng trong và nụ cười ấm áp dịu dàng: “Nếu như chúng ta bị phân tán, dù phải đi khắp chân trời góc bể, ta cũng sẽ tìm các muội về.”

“Ca ca tốt nhất.” Một bé gái chạy tới ôm lấy tay bé trai, chỉ vào bé gái kia nói: “Sau này ca ca sẽ cưới Ninh An, vậy thì chúng ta có thể vĩnh viễn bên nhau.”

Và rồi hình ảnh chợt thay đổi, là dịp lễ hội hoa đăng, trong tay bé trai cầm một cái đèn hoa trong tay, trên mặt có vết bầm, có phần mất tự nhiên đưa chiếc đèn hoa cho nàng, giọng nói trước giờ vẫn luôn giữ bình thản vậy mà lại mang theo chút căng thẳng: “Ninh An, ta dùng chiếc đèn hoa này, đổi lấy cả cuộc đời muội được không?”

“Được.” Nàng mừng rỡ nhận lấy đèn hoa, ngửa đầu nhìn chàng thiếu niên đẹp đẽ kia, hơi nghi hoặc dò hỏi: “Mặt huynh làm sao vậy?”

“Không sao.” Thiếu niên kéo lấy tay nàng, nàng lập tức hiểu nguyên do vết thương tồn tại, bèn nắm chặt tay hân, nhìn đôi mắt không hề có tiêu cự của hân, nói lời thề son sắt: “Thanh Ngôn ca ca, ngày sau muội nhất định sẽ kiếm thật nhiều tiền, đại phú đại quý, có quyền có thế, cho người chữa khỏi mắt cho huynh, sau đó khiến kẻ khác không bao giờ có thể...bắt nạt huynh nữa.”

Không bao giờ...bắt nạt huynh nữa. . .

Thanh Ngôn, muội sẽ không để kẻ khác bắt nạt chúng ta nữa. . .

Muội sẽ không cho người ta xúc phạm đến chúng ta lần nào nữa, Thanh Ngôn. . . Thanh Ngôn. . .

Vì thế, huynh đừng đi!

Hình ảnh lại thay đổi, ánh lửa đầy trời đánh úp lại. Có người mang theo lưỡi dao sắc bén mà lao đến, hét lên một câu: “Nương nương có lệnh, không được giữ lại kẻ sống.”

Bọn họ chạy trốn, chạy mãi, giấc mộng tràn ngập màu máu kia khiến nàng không thể trông rõ con đường vừa đến, rồi cũng chẳng thấy đường về.

Không! ! !

Ninh Vân. . . Thanh Ngôn. . .

Đừng đi. . . Đừng bỏ lại ta. . . Đừng. . . Ta sẽ không để bất cứ ai làm tổn thương hai người nữa. . .

“Ta sẽ không để bất cứ ai làm tổn thương hai người nữa. . .”

“Trở về đi. . . Trở về đi. . .”

“Đừng ——! ! !”

Nàng giãy dụa giật mình tỉnh lại từ trong mơ, rồi lập tức rơi vào một cái ôm ấm áp. Người kia vỗ nhẹ lưng nàng, giọng nói ôn nhã thanh đậm như đang khuyên nhủ dỗ dành một đứa trẻ: “Không sao rồi, chỉ là mơ thôi, không sao rồi!”

Nhưng mà nàng hoàn toàn không có cách nào tỉnh lại, cả con người nàng hăm sâu vào giấc mộng đó, không thể tự thoát khỏi.

Không, hoặc là nói, đó căn bản không phải là mộng.

Nàng thật sự bị chìm hăm trong cả kiếp này, không cách nào bước ra.

“Bọn họ không về được. . . Không về được. . .” Nàng nằm trong lòng đối phương, gào khóc thành tiếng, tựa như bắt lấy cọng rơm cứu mạng duy nhất của mình, trong bóng tối, ôm người kia thật chặt: “Cho dù ta có quyền khuyên thiên hạ, cho dù ta đứng trên đỉnh cao của cả thiên hạ, nhưng bọn họ cũng đã không thể trở về. . . Ta còn lại cái gì. . . Ta còn giữ lại được cái gì. . . Chỉ Ngôn, Chỉ Ngôn. . .”

Nàng gọi tên người trước mặt, giống như nguồn ấm áp duy nhất trong cuộc đời nàng, nói như đang thừa nhận: “Chàng nói đi, chàng sẽ không rời xa ta, chàng sẽ không phản bội ta!”

“Ninh An,” giọng nói kia thở dài, gọi ra cái tên cấm kỵ. Nàng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt với dung mạo tuấn mỹ tựa thần tiên, tiếng gào khóc bỗng chốc vỡ ra: “Nàng ấy chết rồi. . . Ta trở mắt nhìn nàng chết đi trước mặt ta. . . Ta rõ ràng đã kiểm tra qua tất cả đồ ăn. Ta rõ ràng đã kiểm tra qua. . . Tại sao chứ. . . Chỉ Ngôn, tại sao nàng ấy vẫn chết. . . Tại sao. . .”

“Ninh An.” Tay Hạ Chỉ Ngôn bỗng run lên, lại gọi cái tên này một lần nữa, giọng nói hần, dường như đang run rẩy.

“Ta ở đây.” Tựa hồ đã ra quyết định nào đó, Hạ Chỉ Ngôn chậm rãi nhắm mắt lại, cam kết: “Bất kể sống chết, đều mãi ở bên nàng.”

4. Chương 4

Ninh Vân bị người gọi tỉnh dậy.

Lúc nàng tỉnh dậy, tay chân đau nhức, toàn thân vô lực, đầu đau dữ dội, mà Ty Vân vẫn luôn ở bên cạnh lại cứ như con ruồi, liên tục lải nhải, không có chút nào muốn dừng lại: “Đêm qua trong cung đã truyền ra tin tức xác định, bệ hạ cầm cự không qua được mấy ngày nữa. Thái tử vội vã qua đó rồi, xung quanh hình như cũng có tin tức động binh.”

“Không cần đoán biết cũng biết cái đầu bí đao kia nghĩ như thế nào.” Ninh Vân hừ lạnh một tiếng, xoay người để Ty Vân buộc đai lưng: “Bây giờ chắc hẳn đã điều động binh lực ở Long Kỳ doanh của hân đến đây. Muốn ác chiến với ta? Cũng không ngại lại xem, toàn bộ binh lực kinh thành đều nằm trong tay ta, binh lính Long Kỳ của hân có nhanh hơn nữa thì cũng có thể nhanh bằng Ngự lâm quân trong kinh thành hay sao? Thực sự là ngu xuẩn.”

“Hắn cũng là không còn cách nào khác, chỉ có thể làm ra chuyện đập nổi chìm thuyền như thế thôi.” [1]

[1] Đập nổi chìm thuyền: nguyên văn là “phá phủ trầm châu”, ý nghĩa “quyết đánh đến cùng”. Dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nổi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng.

Ty Vân đưa khăn mặt cho Ninh Vân, Ninh Vân khẽ cười thành tiếng, sau đó không nói nữa. Rửa mặt chải đầu xong xuôi, Ninh Vân đi ra cửa. Hôm nay mặc dù nàng đã xin tảo triều, nhưng lúc này vẫn bị bệ hạ truyền gọi, chỉ sợ là vì chuyện của Thái tử phi.

Nàng vừa ra khỏi cửa, liền thấy một chàng trai đang tự mình đánh cờ với chính mình trong đình viện.

Chàng trai thả lỏng tóc, mặc y phục trắng thuần, một tay cầm quân đen, một tay cầm quân trắng, trông như đã siêu thoát khỏi hồng trần, sắp vũ hóa mà đi. [2]

[2] Vũ hóa: thoát xác thành thần tiên, mọc cánh bay đi.

Trực giác Ninh Vân mách bảo hôm nay có gì đó khác lạ, vì vậy chỉ đứng tại chỗ, lẳng lặng nhìn hắn. Qua một lúc lâu sau, nàng mới hỏi thành tiếng: “Chàng như thế này, là vì cô quạnh sao?”

Hắn khẽ dừng lại, nhưng chỉ giây lát sau, hắn giương mắt nhìn nàng, mặt mày tràn đầy ý cười ấm áp dịu dàng: “Cả cuộc đời này ta vẫn luôn đợi người, thì sao lại cô quạnh?”

“Chàng đang đợi ai?” Ninh Vân cười hỏi, lần đầu tiên có tâm trạng tốt mà hỏi đến chuyện về hắn.

“Đã từng có lúc, ta không biết. Ta không biết diện mạo của nàng ấy, quên tên nàng ấy, chỉ nhớ rõ những gì đã cùng nàng ấy trải qua.”

“Mà hiện tại,” hắn lẳng lặng nhìn nàng, trong mắt chứa đầy vẻ thản nhiên: “Ta đang chờ đợi nàng.”

“Thật không?” Hơi nghiêng đầu, tâm trạng Ninh Vân đặc biệt tốt, thế là nàng cười rạng rỡ, thoáng như tia nắng đầu ngày xuân kia, hòa tan băng tuyết, mang đến cả mảnh đào hồng lá xanh này.

“Vậy hôm nay, ta sẽ sớm về gặp chàng. Sau này chàng không cần phải đánh cờ với chính mình nữa, ta sẽ đến đánh cùng chàng.”

“Được.” Chàng trai mỉm cười gật đầu. Ninh Vân tiến về phía trước vài bước, nghĩ ngợi một chút, nàng đột nhiên dừng lại, quay đầu, nói với hắn: “Nếu như chàng nguyện ý, ta lại cho chàng một cơ hội nữa, chàng theo cùng ta cả đời đi.”

Dứt lời, nàng xoay người rời đi.

Quân cờ của hắn, lệch một bước.

5. Chương 5

Lúc Ninh Vân tiến cung, trực giác của nàng cảm thấy bầu không khí thật khác thường. Nàng vẫy vẫy tay gọi Ty Vân, nói: “Ta ở nơi nào thì dẫn binh bao vây nơi đó ngay.”

Nói xong, nàng xoa xoa mũi, sau đó liền đi vào.

Thật sự vô lễ đến cực điểm.

Bước vào Nội điện, Ninh Vân lập tức ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc, sau đó thì nghe thấy tiếng nói đứt quãng của Minh Chiêu để đang dặn dò Thái tử điều gì đó. Nàng không cho người thông báo mà trực tiếp xốc mành tiến vào, khiến hai người Thái tử và Minh Chiêu để bị dọa giật nảy mình. Thái tử bèn tức thì nổi giận nhảy dựng lên, chỉ vào mũi Ninh Vân mà mắng: “Người đây là đang làm gì?! Sao không để cho người thông báo mà tự mình tiến vào? Người cho rằng chỗ này là chỗ nào, phủ công chúa của người à? Người. . .”

“Nhi thần bái kiến phụ hoàng, phụ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Hoàn toàn bỏ qua tiếng la hét của Thái tử, Ninh Vân quỳ rạp xuống đất, cung kính hành lễ với Minh Chiêu đế.

Minh Chiêu đế không cho nàng đứng dậy, nàng bèn tiếp tục cung kính quỳ. Qua hồi lâu, giọng của Minh Chiêu đế từ từ truyền đến: “Bây giờ ngươi, quyền khuynh triều chính, chức cao quyền trọng, bất kể là ai, cũng không thể tổn hại đến ngươi.”

“Nhi thần không dám.”

“Ngươi nói thật cho trẫm một câu,” Minh Chiêu đế mở mắt, nhìn cô gái tú lệ trước mặt: “Ngươi là Ninh Vân, hay là Ninh An?”

“Ninh An thì đã sao, Ninh Vân thì lại thế nào?” Ninh Vân cười khê thành tiếng, sau đó nhân tiện nói: “Nhi thần đương nhiên là Tô Ninh Vân.”

“Nói dối!” Thái tử phủ quyết một câu. Minh Chiêu đế than nhẹ một tiếng, từ trên chỗ cao ném một tấm sổ con xuống trước mặt nàng: “Xem đi!”

Ninh Vân không nhìn cũng biết đây là cái gì, chắc chắn là đám người theo phe Thái Tử nói nàng huyết thống bất chính, sau đó tìm một đồng lớn nhưng thứ gọi là chứng cứ chính xác để dâng tấu thư mà thôi. Nàng chậm rì rì mở tấu chương, nhìn phần nội dung không khác mấy so với dự đoán của nàng, đang chuẩn bị bắt đầu gào khóc oan uổng, thì lại đột nhiên nhìn thấy tên một người.

Hạ Chỉ Ngôn.

“Có Phò mã Hạ Chỉ Ngôn chính miệng cung cấp giấy tờ làm chứng. . . Công chúa say rượu lỡ lời tự thừa nhận mình là nô tỳ Ninh An. . . ”

Ninh Vân không biết mở miệng thế nào.

Nàng chỉ nhìn chằm chằm cái tên đó, chậm rãi siết chặt ngón tay. Nhớ đến nụ cười thoáng qua như mưa bụi Giang Nam của chàng trai kia, lại nghĩ đến thiếu niên có giọng nói ôn hoà thanh nhã, đáng vẻ có chút sốt sắng hỏi nàng: “Ninh An, ta dùng chiếc đèn hoa này đổi lấy cả đời nàng được không?”. Hai chuyện đan xen luân chuyển, cuối cùng nàng chỉ cười lạnh thành tiếng.

Hãy nhìn lại đi, chung quy cũng là hai người khác biệt.

Thanh Ngôn ca ca của nàng, vì hai mắt từ lâu đã không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, để rồi chết trong vụ truy sát kia. Nàng nhìn ngôi mộ hoang của hắn, trái tim đã chết triệt triệt để để.

Hắn không phải.

Thanh Ngôn ca ca của nàng, tình nguyện liều chết, cũng sẽ không bán đứng nàng.

“Phụ hoàng, người không thể nghe lời hãm hại của bọn họ.”

“Có phải là hãm hại hay không, nghiệm thử là biết.” Thái tử vội vàng mở miệng.

“Chuyện hoang đường như vậy, ngươi cho rằng ta sẽ đồng ý sao?” Ninh Vân cười khê, Thái tử càng thêm nghi ngờ, chặn ngang nói: “Nếu ngươi không nghiệm, chính là có tội giết mình!”

“Nghiệm, nếu đúng, thì sao?” Ninh Vân đột nhiên đứng dậy, Thái tử bị khí thế của nàng dọa ngã, nhưng bây giờ cười hổ khó xuống, lại nghĩ đến đêm qua nhận được tin tức xác thực từ chỗ Hạ Chỉ Ngôn, hắn liền cả giận nói: “Nếu là vậy, tất nhiên ta sẽ gánh chịu tội danh lẫn lộn huyết thống hoàng thất!”

“Thái tử, ngươi cũng biết vương tử phạm pháp tội như thứ dân, Thái tử nên cân nhắc một chút. Tội danh này cũng không nhỏ, ngay cả hoàng hậu cũng phải bị phế, Thái tử. . . ”

“Đừng dài dòng, rốt cuộc ngươi nghiệm hay không nghiệm?”

“Nghiệm!” Ninh Vân đáp, gật đầu nói: “Triệu tập bách quan, nghiệm trên tế đàn!”

Dứt lời nàng liền dẫn đầu xông ra ngoài. Vừa ra đến trước cửa, nàng bỗng dừng chân, quay đầu khẽ mỉm cười với Minh Chiêu để vẫn bàng quan, quay đầu đi, nhàn nhạt nói: “Phụ hoàng, thực ra, ta vốn không muốn trở về.”

Thế nhưng, ta không thể không trở về.

Người thân làm hoàng đế cũng không bảo vệ được vợ con của chính mình. Cho dù hai người bọn họ đã thoát khỏi, đã đi xa như vậy nhưng vẫn không được buông tha. Người không thể bảo vệ chúng ta, vậy ngoại trừ trở về, ta còn có thể làm gì?

Nợ máu của mẫu thân, nợ máu của Thanh Ngôn, nợ máu của mười người từ trên xuống dưới của Ninh gia, ta sẽ dùng cung đình này, đến trả lại.

6. Chương 6

Lúc Ninh An bình an vô sự trở về từ hoàng cung, Hạ Chỉ Ngôn ngồi ngay ngắn trong thư phòng. Trong tay hắn là cuốn sách ngày thường nàng hay đọc, ánh mặt trời chiếu trên người hắn đẹp đẽ như vậy, dường như không thuộc về nơi trần thế này.

Nàng đứng ở trước cửa nhìn hắn, chậm rãi nói bằng giọng trần thuật: “Bệ hạ bị ta giam lỏng.”

“Thái tử bị tống giam. Đại khái tội danh ngay cả chàng cũng không ngờ được, hắn ta không phải máu mủ hoàng tộc. Còn dám nói muốn chích máu nhận thân? Nghiệm đi nghiệm lại, kết quả hắn mới là giả.”

“Ít ngày nữa ta sẽ đăng cơ.”

“Ha, chàng đánh cờ xong rồi sao?”

Nàng cứ nói liên miên cần nhẫn ở trước cửa, dường như nói mãi không hết.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn nàng, cuối cùng hỏi: “Rốt cuộc nàng là Ninh An, hay là Ninh Vân?”

Ninh Vân không nói gì, Hạ Chỉ Ngôn liền nói tiếp: “Người sớm biết là ta, liền thẳng thắn dung túng ta. Cố ý diễn kịch trước mặt ta, cố ý để ta nghĩ rằng người là Ninh An, để ta nói cho Thái tử, sau đó để Thái tử sắp bầy chết.”

“Nếu người là Ninh An, tại sao lại có huyết thống hoàng tộc? Nhưng mà, nếu người là Ninh Vân, người. . .” Hắn dừng lại, lẳng lặng nhìn thiếu nữ mỉm cười trước mặt: “Sao hôm nay người lại như vậy? Ninh Vân, cô gái này, nàng ấy thực sự không hợp với hoàng cung. Nàng quá mức mềm yếu, tuy có chí hướng nhưng không thể nào thủ đoạn như người được. . .”

“Người còn dám gọi tên nàng ấy sao?!” Nghe hắn gọi tên Ninh Vân, Ninh An đột nhiên lên giọng.

Ninh An, đúng, nàng là Ninh An.

Ninh An nàng mới là công chúa thực sự. Khi tiến cung, thiếu nữ đi cùng nàng nói: “Ninh An, người mới là công chúa thực sự, mục tiêu của bọn họ tất sẽ là công chúa, vì vậy người chỉ cần bí mật ở trong bóng tối. Ta và người có dung mạo tương đồng, ngày thường cứ coi người là nha hoàn, còn ta là người đi!”

Nàng không cản được nàng ấy, liền đồng ý.

Ninh An mỉm cười nhìn người trước mặt nhưng giọng điệu lại âm lãnh, lạnh lùng trần thuật: “Người có biết khuôn mặt này của người có rất nhiều ích lợi không? Bởi vì khuôn mặt này, biết rõ người có qua lại với Thái tử phi, ta và Ninh Vân vẫn buông tha cho người. Vì khuôn mặt này của người, Ninh Vân bỏ mặc gia tộc khác có nhiều quyền thế hơn mà chọn người làm Phò mã. Vì khuôn mặt này của người, ta nhin người, lần nữa lại lần nữa buông tha cho người. Người còn muốn gì nữa đây?!”

Ninh An cũng không nhin được nữa, đột nhiên hét lên tên của đối phương: “Hạ Chỉ Ngôn, rốt cuộc người có tim không?!”

“Ninh Vân đối tốt với người như vậy, người lại hạ độc hại chết nàng.” Từng bước ép sát, từng câu từng chữ như thanh kiếm sắc bén đâm vào tim.

“Khuôn mặt của ta và Ninh Vân giống nhau như đúc, ta thay nàng sống. Ta cũng đối tốt với người như vậy, một lần lại một lần buông tha, nhưng người vẫn không chịu tỉnh ngộ.”

“Ta đã định buông tha tất cả, cùng người sống trọn kiếp này.”

“Nhưng mà chỉ cần một cuộc thăn dò, một cuộc thăm dò nho nhỏ như vậy. . .” Ninh An dừng chân, nhìn người trước mặt, mặc cho nước mắt rơi không tiếng động: “Hạ Chỉ Ngôn, ta không chờ được Thanh Ngôn, nhưng cũng không nỡ buông tay trái tim người.”

“Chắc là số ta đã định, cả đời cơ khổ chẳng?”

Nói xong, nàng liền xoay người rời đi, lại bị người sau lưng nắm chặt cánh tay. Nàng quay mặt lại, đang định mở miệng, nhưng nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ của người trước mặt: “Người nói, người đang đợi ai?”

“Thanh Ngôn.” Ninh An nhìn khuôn mặt trước mắt giống với người kia đến cực điểm, dịu dàng vuốt nhẹ ngũ quan người trước mặt: “Người ta chờ đợi, tên là Thanh Ngôn.”

Thanh Ngôn. . .

Thanh Ngôn. . .

Trong trí nhớ, hai đứa bé kia chính là gọi mình như vậy.

Không nhớ rõ khuôn mặt của hai nàng, không nhớ rõ tên hai nàng vì bị uống thuốc phá huỷ ký ức. Chỉ còn lại những mảnh vụn ký ức lẻ loi rời rạc, cố mà chấp vá chúng.

Một người là em gái mình.

Một người kia. . . Là người con gái mình yêu tha thiết.

Thế là hắn cứ dạo quanh trần thế không mục đích, mãi đến một ngày nào đó nghe thấy Thái tử phi cao quý kinh ngạc gọi tên hắn: “Thanh Ngôn?”

Thế là hắn nghĩ, hắn tìm.

Hắn nghĩ, khó khăn lắm mới tìm lại được em gái của mình, không tiếc vì nàng giết người, vì nàng mà tổn thương kẻ khác.

Nhưng mà cuối cùng, tất cả lại bị một câu nói của người con gái trước mặt này đập tan hoàn toàn.

—— người ta chờ đợi, tên là Thanh Ngôn.

7. Chương 7

Những bi thương kia, như độc tố tích tụ lâu ngày trong người, hoá thành máu tươi đột nhiên tràn ra từ miệng hắn.

Ninh An lặng lẽ nhìn người trước mặt, bi thương, yên tĩnh.

Nàng không định cứu hắn. Nàng đã cứu hắn quá nhiều rồi, nhưng hắn xưa nay, không sống vì nàng.

Như vậy, không bằng để hắn chết đi.

“Người là vì cho rằng ta sẽ chết mà uống thuốc độc, hay là vì biết sự việc đã bại lộ, ta sẽ đến tìm người nên mới uống thuốc độc đây?”

Trước sự việc như vậy, Ninh An vẫn có tâm trạng mà nói đùa. Nàng dùng quạt nâng cằm đối phương lên, nhìn dung nhan mê hoặc lòng người kia, nở nụ cười lạnh như băng hôn lên đôi môi kia, nhìn vẻ mặt hắn thống khổ, cảm nhận bàn tay nắm chặt ống tay áo nàng của hắn đang run rẩy.

Lập tức được rời.

Lập tức nàng sẽ không còn mong nhớ, không còn nhớ, là một đế vương hoàn hảo.

Cái gọi là đế vương, chính là vô tình.

Chàng trai kia nắm chặt lấy bàn tay nàng, mười ngón tay đan vào nhau, tình ý kéo dài.

“Ninh An.” Những lời chàng trai này nói làm nàng không thể hiểu được, “Ta vẫn nhớ các người. . . Nhưng vì điều trị mắt nên ta đã quên tên của các người, quên vẻ ngoài của các người. . .”

Tay Ninh An, khẽ run lên.

“Chỉ Ngôn. . .”

“Ta tên là Thanh Ngôn.” Dường như cuối cùng cũng nói ra được một chuyện vô cùng ngọt ngào mà thở phào một cái, giọng điệu chàng cực kì nhẹ nhàng: “Ninh An. . .”

“Người đừng hòng gạt ta.” Ninh An nỗ lực dẹp tâm trạng phiền loạn của mình sang một bên. Nhưng Hạ Chỉ Ngôn lại nắm chặt tay nàng, khẽ cười: “Ta giết. . . Chính em gái ruột của mình, căn bản, đã không còn muốn sống. . .”

“Nhưng mà Ninh An, điều làm ta khổ sở hơn. . . Khổ sở nhất chính là. . . Sau này nàng. . . Phải làm sao đây?”

Giọng nói của chàng trai chậm rãi hạ xuống. Cuối cùng Ninh An không nhịn được, một tay đỡ lấy hán, hô to ra bên ngoài: “Người đâu! Truyền ngự y! Gọi ngự y lập tức cút ra đây cho ta!”

“Ninh An. . .”

Hạ Chỉ Ngôn tựa trên bả vai nàng, nở một nụ cười, giọng nói vẫn thanh nhã như xưa, mang theo chút tiếc nuối: “Ta từng lấy một chiếc đèn hoa để đổi lại cả đời nàng. Nàng nói xem, có phải cái đèn hoa đó hỏng rồi không?”

“Ninh An, nếu có kiếp sau, Ninh An. . . Ta nhất định sẽ tìm được nàng.”

“Ninh An. . . Ninh An. . .”

Đang nói, chàng trai đột nhiên không còn âm thanh nữa. Ninh An nắm bàn tay đang đan mười ngón tay với nàng, thất thần hồi lâu.

— Ninh An, nàng nói xem, ta lấy chiếc đèn hoa này đổi lại cả đời nàng, được không?

— được.

— Ninh An, nếu như ngày nào đó ta bất hạnh chết bên trong bức tường thành này, người hãy tự mình đi đi.

— không, nếu người chết rồi, ta sẽ sống thay người.

Ninh Vân, Thanh Ngôn.

Ninh An nhắm mắt lại, ôm chặt người kia vào trong lòng, cười to đến rơi lệ.

Không còn, coi là thật, cái gì cũng đều không còn.

Thanh Ngôn, cuối cùng là tự chúng ta, phá huỷ chính mình.

8. Chương 8

Năm Định An thứ 19, Minh Chiêu để bạo bệnh qua đời, Vân An công chúa kế vị, lấy hài Nguyên Hi Kỷ, niên hiệu Khai Thái.

Cùng năm đó, nguyên Thái tử vì tội lẫn lộn huyết thống hoàng tộc chịu cực hình chết, Thái tử phi không rõ đi đâu. Lại có lời đồn Thái tử phi vì có tư oán với nữ đế, bị nữ đế nhốt một mình trong tư lao, nhận hết dần vật.

Khai Thái năm thứ 3, Nguyên Hi đế cưới con trai của Định An Hầu làm hoàng phu.

Đêm tân hôn, nàng nhìn người qua nghìn chọn vạn tuyển cuối cùng cũng chọn được khuôn mặt giống người kia đến chín phần, nói với hắn: “Người biết tại sao người lại phải ngồi vào vị trí này không?”

Người kia cười yêu dã, khuôn mặt tuyệt sắc khuynh thành mang theo nụ cười trào phúng: “Biết.”

“Nhưng mà ta còn biết,” người kia tới gần nàng, uyển chuyển như rắn độc, nở nụ cười ác độc: “Bệ hạ, nhất định cả đời này của người, cô độc suốt kiếp, yêu mà không được.”

“Người và ta sẽ cùng nhau, bị giam trong hoàng cung lạnh lẽo này. . . Mãi cho đến chết.”

Nàng không nói gì, yên lặng nhìn kỹ chàng trai trước mặt, thở dài.

Một tháng lạnh lạnh.

Dù thế nào đi nữa. . . Chung quy cũng không phải.

Vậy là nàng đã biết, thiếu niên tên Thanh Ngôn kia, không thể quay về nữa rồi.

* Đôi lời editor:

Đoạn có 8 chương ngắn tẹo mà lết gần tháng mới xong, thật đáng xấu hổ :3

Đúng là edit xong mới thấy đọc convert cảm xúc không thể mãnh liệt như khi edit nó được, edit rồi mới thấm từng câu từng chữ, tìm như nhói theo nhân vật =(

Bộ SE này theo mình đánh giá thì khá bình thường, không quá quai đến mức người đọc phải khóc, mà chỉ dừng ở mức độ làm người đọc nhói tim là cùng. Cá nhân mình rất tiếc cho đôi này, chỉ vì hiểu lầm, vì thân phận, vì sự lạnh lẽo của hoàng cung mà không đến được với nhau, thật sự rất đáng tiếc hận *thở dài*

Vì là bộ SE đầu tiên edit nên bạn sẽ viết review cho nó đem đi PR, mong mọi người đón xem~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyen-hi-ky>